

лия Шишманова. Това обстоятелство е важно. Всичкитѣ тия княжества, ако сж се наричали българско царство, то това название не е имъ натрапено отъ нѣкаква върховна силна властъ. Такива князѣе сж били: *Кракра*, които владѣялъ въ Перникъ; *Драгомужъ* — въ Струмица; *Николица* въ Сървия; *Елемаз* — въ Албански Бѣлградъ (сегашни Бератъ) и прочее князѣе.

Това българско царство, което просъществувало петдесетъ и петъ години (963—1018) е ударило неизгладимъ печатъ отъ българското име върху славянскитѣ плѣмена въ Македония и въ една частъ отъ Албания. Когато императоръ Василии II, послѣ двадесетъ и осъмъ годишна борба, е успѣлъ най-послѣ да покори това българско царство, то царигражданитѣ не намѣрили погрѣмка и повече подходяща титла, съ която да украсятъ своятъ побѣдителъ императоръ, отъ титлата *βουλγαρο τόνος* — българоубиецъ. Тоя сжщиятъ българоубиецъ, за да закрѣпи своята властъ въ това покорено отъ него българско царство, бѣ назначилъ за цѣлата страна единъ главенъ дукъ, или управителъ; на тоя дукъ не можи и самиятъ Василий да намѣри повече походяще наименование отъ титлата: „*Дукъ на цѣла България*“, и столицата на тоя Дукъ билъ градътъ Скопие, срѣдната на тая България. Охридскитъ патриархъ, който бѣ прѣнесълъ столицата си отъ Прѣславъ въ Охрида въ врѣмето на това западно българско царство, неизгуби своето достоинство, нѣ съ особени грамоти се припозналъ за „самостоятеленъ *Архиепископъ на българитѣ*“, и тая българска архиепископия, споредъ тия императорски грамоти (издадени въ 1020 год.) е получила такава църковна областъ, каквато е имала Прѣславската патриаршия въ врѣмето на Петра и послѣ на Самуила. Тая автокефална архиепископия е имала подъ своето вѣдомство тридесетъ епископии, които сж били въ Епиръ, Албания, въ Янина, по цѣла Македония, Сѣверна Тесалия, Родопитѣ, София, Бдинъ, долината на Морава, Бѣлградъ на р. Сава, Срѣмъ въ междурѣчието на рѣкитѣ Сава и Драва, Призренъ, Раса и Липлянъ на Косово-поле. Както виждате, въ това гражданско устройство и въ това църковно вѣдомство